

GLASNIK SLOVENSKI.

Cena polletna
1 gld. 35 kr.

Lepoznansko-podučen list.

Po pošti
1 gld. 60 kr.

Odgovorni vrednik in izdatelj: A. Janežič.

Št. 7.

V Celovcu 1. aprila 1859.

3. zv.

Ribič.

(Zložil Miroslav.)

Mladi ribič ribo vjame,
Al' premajhna se mu zdi,
'Z mreže jo za vado vzame
In na ternek nasadi.

Rad ujel bi ribe večje,
Ternek verže sred vodé:
Čakal je do mraka sreče,
V mraku prazen domú gré.

Ceptec.

II.

Bilo ni godú, svatovšnje, semnja,
Da tje ne bili bi vabili ga.

Prešern.

Popoldne je bilo vse živo v Kokoljevi kerčmi. Staro in mlado je praznovalo semenj; ker ta se vsako leto le enkrat verne, so rekli, zató ga je treba dobro pognati, da se bolje zapomni in da je veselje večje, ko se zopet približuje. V nizki, pa prostorni sobi je stala miza pri mizi, in krog miz so sedeli pri enih večidel možje, pri drugih fantje. Šibile so se mize od velicih bokalov, rudeče vino se je smejalo veselo v kozarcih in že teklo tu in tam od njih, ker tam, kjer ga je dosti, se ne štejejo kaplje, ki padajo na tla. Še veliko večí šum pa je bil zunaj na podu, kjer se je terla neznana množica plesavcov, in še več gledavcov; nekaj jih je bilo nastavljenih pred vratmi, da je bilo komaj mogoče hoditi vun in noter, nekaj jih je kukalo pri linah na pod, in drugi so bili zlezli na više kraje in so od zgoraj doli presojevali veselo rajanje. Dva godca sta neprenehoma godla, eden na piščal, eden na rog. Ni jih bilo mogoče utruditi, ker godci so mogočni možje, in skerbno varujejo čast in hvalo, kí jim gre od vseh plesavcov. Pervi je bil krivi krojač, Jurca po imenu, velik jedec, velik pivec, pa slab lažnjivec, ker z lažjó ni nič kaj mogel opraviti pri ljudéh. Zato pa so častili vse bolj drugega godca, vaškega čednika, po imenu Fuča. Gospod fajmošter so ga bili sicer za

Ožbovta kerstili in njegova mati se je pisala za Gobarco, pa nobeno teh imen se ga ni moglo prijeti. Vaščani so ga imenovali Fuča, in on se je nekoliko ponašal za njih skerb, da so mu pripravili lepše imé. Znal je vse rokodelstva in vse umetnije, pa tudi vsake sorte čeznatorne reči. Vedel je za vse zaklade krog in krog na tri dni hoda, znal je zagovarjati ogenj, in zadnje poletje bi gotovo ne bila toča do čistega potolkla žitnega pridelka, ko bi ne bil po nesreči pri čedi tako terdo zaspal, da ni začutil ob pravem času nevihte. To je bilo znano povsod, zato pa tudi njegova slava ni bila majhna, in razžaliti ga se je vsak hudo bal. Mislili so danes še iz bližnje vasi pripeljati par godcov, pa Fuč je rekel: „Jaz trobim za tri, in če mi pripelžete drugih, zatrobim tako, da se pod podere.“ Tega so se ljudje zbal in so ostali pri starih godcih.

V hiši za mizo sedi župan, zraven njega Marjeta, in krog mize še nekaj priletnih mož. Njih pogovor se je bil hudo vnel: imeli so nekaj važnega v mislih. Vsi so tiščali komolce na mizo ter se deržali naprej, da bi bili z glavami bliže skup, ker sicer se je bilo težko razumeti v takem hrupu.

„Ti si nor!“ reče na ves glas župan, in prime za bokal, da bi natočil, pa je prazen — „Kokolj, hej, vina na mizo! — ti si nor, če le besedico vsega tega verjameš, Fuč je klafač in družega nič. Moje ljudi je že tudi vse ošemaril, ker ti mu verjamejo, kot bi z žebljem pribil. Ko mi v drugo pride na rejo, in mi ne pusti ljudi pri miru, mu ne dam družega kot sirovega krompirja, naj si ga sam skuha pri solncu ali pa pri luni, če je tako prebrisan.“

„Reci, kar hočeš,“ ga zaverne drugi „kar vem, to vem, in tega si ne dam vzeti. Ti si bil zmiraj nejeveren, in kakoršen si bil, si še zdaj. Kaj pa takrat, ko ti je toliko živine zbolelo in ji nobena reč ni pomagala, tačas je bil pa dober Fuč?“

„Sram naj ga bo, če je celo življenje pri živini prebil, in bi ji ne znal pomagati, kedar jo kolje.“

„In takrat, ko ti je bil konj od jasel ukraden, kdo ti je našel tatú?“

„Kaj bi ga ne bil našel, ker ga je vidil, ko ga je kradel. K večemu mu to v zaslugu šteje, da mi ga je povedal.“

„Ni res, da bi ga bil vidil; tisti večer je bil pri nas na reji, spominjam se še, kakor bi se bilo zgodilo včeraj. Pa kaj pa praviš k temu, da, ko so streljali na logu, ni nobenemu puša počiti hotla, le njemu se je sprožila?“

„Streljati ni znal nobeden izmed njih. Čenče so vse skup, in vi ste slepi, ker mu verjamete kaj tacega. Svoje černe bukve je pribarantal od ciganov, in zdaj slepari ljudi zato, ker so cigani njega osleparili.“

Tako je šlo naprej, nobeden se ni dal prepričati, nobeden ni hotel jenjati. Marjeta je poslušala pazljivo, nobena beseda ji ni ušla. Neznana moč jo je vlekla k Fuču. Dostikrat sicer je že slišala pri-

povedovati o njem, pa tako kot danes se je niso nikdar prijele te povesti, ker zagovarjali so jih priletni pametni možje. Ko pa pridejo po dolgem pričkanju vendar le na drug pogovor, poprosi Marjeta očeta, naj ji dovoli, da gre pogledat ples. Fuča je viditi želela.

„Da pa ne začneš plesati in da se kmalu verneš,“ reče stari župan. Spomnil se je bil brodnika.

„Kaj bi ne poskočila enmalo,“ reče eden izmed županovih tovaršev, „mlada kri ne sme zastajati, če ne, je celo premerzla, kedar pridejo leta. Pusti ji veselje.“

„Saj ji ne jemljem veselja“ odverne župan bolj dobrotljivo, „le vse eno mi ni, s kom da pleše, zato mi je pa ljubše, če z nobenim ne.“

„Saj ne menim plesati, le plesavke bi rada pogledala,“ reče pohlevno Marjeta in odide.

„To ti je dekle,“ poprime župan bolj s skrivnostnim glasom in popravlja ogenj v zalo okovani turnčkasti pipi. „To ti je dekle, kot med! Uboga, kakor bi godel, pa jih je že vendar stara skoraj dvajset, in bo že kmalu čas, ji iskat moža. To smem reči, da bo zadovoljen, komur jo dam.“

„Zato bo pa tudi brodnik norel, ker si ga odpodil. Ali se še nista poravnala?“

„Da bi ga!“ reče župan in udari z roko ob mizo, „jaz bi se poravnal z njim, bi ne vedel zakaj. Če imaš kolikaj glave, moraš reči, da to ne gre, in kaj še le to, da bi mu dajal Marjeto.“

„Jaz sem že rekel,“ se oglasi zopet drugi „ko sva tule z botrom o tem se menila, da z brodnikom ni bilo mogoče drugače ravnati, in sem djal, kaj ne boter, da bi se vašemu Francetu Marjeta ne prilegla slabo! Boter, ali nisem prav govoril? Kaj pa ti praviš k temu, župan?“

„To se saj da slišati,“ kima počasi župan „vendar tako hitro ne gre ta reč. Matevževac! tvoje premoženje je precej zadolženo, kakor slišim praviti.“

„To in pa nič“ se potegne Matevževac, „dve sto in štirideset goldinarjev v vsem skup je dolgá doli na unih njivah v klancih, in k večemu, če še prirajtaš letašnje fronke z nadavki vred, ki jih še nisem plačal. Ali je le vredno, da se to v misel jemlje pri taki kmetii.“

„Verjemi mi, župan!“ poprime zopet besedo Francetov boter, in si popravlja klobuk, ki mu vedno na obraz ali pa na herbet sili, „Matevževac je mož za kaj, in takega zeta, kakor je France, boš tudi mogel iskati. Na-mé, Jernej, se smeš zanesti, jaz sem njegov boter, in ti ga poznam od nog do glave, kakor samega sebe.“

Tako se je unemala barantija za Marjeto vedno bolj. Župan je le krog kraja hodil, in ni nikakor prav poprijeti hotel. Francetov boter pa ga je privijal tako, da je skoraj ves vanj zlezal. Nazadnje so se vendarle zedinili, da pridejo drugi teden, ali čez kakih štirinajst dni na ogled.

Pri tem pogovoru se je vino kaj zlo sušilo, in Francetovemu botru ga je precej v oči zašlo. Drugi pa so bili le dobre volje, kakor se to imenuje po navadi. —

Na podu je postajalo veselje vedno večje; bokale so koj v rokah krog nosili in si napijali; mize ni bilo treba nobene. Vse lica so bile rudeče in vroče, in marsiktera obleka se je potnega života prijemala, bolj kot mu je bilo ljubo. Neprenehoma so se brisale plesavke z belimi rutami; da bi se bile hladile na čistem zraku, jim niso dali časa neutrudljivi plesavci.

Naj imenitniša oseba na podu pa je bil Fuč. Dobre volje, šaljiv, tudi poreden je razveseljeval ljudi na vse viže, in je trobil, da mu je prihajalo rudeče krog oči. Kedar so počivali plesavci, mu ni nikdar zmanjkalo šal, in kedar so plesali, mu ni nikdar zmanjkalo sape. Trobiti pa je znal res dobro, in večkrat je rekel, da se ne ustraši ne papeža in ne cesarja.

Pozno popoldne prideta tudi brodnika na pod. Ubranih je bil mlajši starjemu, da ni šel iz vasi.

„Že veljá. Lovrè na tvoje zdravje!“ zakliče eden fantov in napije Lovrètu. „Do dna, do dna, če ne, nisva prijatla;“ ga priganja, ter derži visoko v zraku bokal, ko Lovrè vino le pokuša.

„Pa brez plesavke!“ mu nagaja se smeja, „boljša roba je že vsa oddana, ni je več dobiti na podu, da bi bila zate. Mojo Marjano zlo serbijo peté, zaverti jo ti, jaz moram v hišo, da napijem Mohorcu. Fuč, eno novo pa krepko!“

Fuču verže sreberno desetico in steče v hišo.

„Kar jih hočeš po desetici, po dvajsetici pa dvakrat toliko,“ zavpije Fuč in zatrobi v rog, krivi Jurca pa zapiska na piščal, da se zasučé vse po celem podu.

Lovrè ni bil prišel na pod z namenom, da bi plesal. Zdaj pa je bil kar naenkrat, sam ni vedel kako, med plesavci, in je plesal, kot bi ga bil veter nosil. Pri vinu in plesu se pa je vračalo vedno bolj veselje v njegovo sercé. Jernej, njegov brat je bil zlo zadovoljen.

Prijatelj Lovretov pa se je zamudil dolgo v hiši, ker pri prijatlih da beseda besedo, in kolikor bolj se govori, toliko bolj se zaorje, in toliko težje se do konca pride. Tretji ples je bil že Lovrè končal z Marjano, ko se je uni še le vernil na pod, in mu vzel plesavko.

„Marjeta!“ zašepta Jernej bratu z glasom komaj razumljivim.

Lovrè se naglo zasučé, in zagleda Marjeto pred podom. Nehoté se prime za slamnik, če so cvetlice še na njem, in stopivši k nji jo prime za roko.

„Ali sem prav storil?“ jo hitro popraša, z roko deržé slamnik.

„Kradel si,“ mu odverne Marjeta, ter zarudi v obraz.

„Kar je bilo namenjenega meni, mar ne? Pa Marjetica, danes še nisi plesala, plesati moraš, ti ne veš, kako moč ima ples v sebi. Fuč, eno hitro in glasno, če prav počiš zraven, da le rog cel ostane!“

„Ne smem, ne smem“ se brani dekle. Pa Fuč je že zatrobil, in nobena noga se ni mogla ustavljati zapeljivi godbi.

Lovrè in Marjeta pa sta komaj zašla v trumo plesavcov, in že sta bila predmet skrivnostnih govoric med gledavci, kar ni čisto nič čudnega, ker gledavci in bravci niso nikdar s tem zadovoljni, kar imajo pred sabo; ali jim ne dopade, ali pa se jezijo, da ni njih lastnina ali pa njih delo. Dve devici, že precej čez leta, v katerih so se topli zanje plesavci, se niste mogli prečuditi, da ga Marjeta ne more pustiti. „Ko bi že kaj več premoženja imel,“ sklene ena, „saj ne pleše ne slabo; s takim plesavcom bi se še jaz hotla enkrat zasukati, akoravno ne maram za ples.“

„Še jaz bi se ravno ne sramovala ž njim plesati,“ reče druga nekako zaničljivo.

„Ti si pač za ples,“ jo zaverne perva, „še bele rute nimaš, ali meniš, da se na semenj tako pleše, kakor pustne večera?“

„O tvoj predpert pa kar vid jemlje! trakovi so tako neumni kot le mogoče.“

„Zakaj se pa tako hudo poteguješ?“ reče smehljaje se mladeneč, ki je bil slišal njun pogovor. „Stavim, da ti je Lovrè na misli. Alenka, Alenka varuj se, da ti možgan ne zmede, če drugo vzame.“

„Ga nočem, če bi prinesel sto gradov,“ odverne jezno Alenka.

„Se ve da, to bi bilo preveč. Kaj pa, če bi le enega prinesel?“

„Nanjo bi ga postavil in drugo vzela,“ reče mladenečev tovarš, in na glas se smejaje zbežita oba. Alenkina tovaršica je bila ž njima zlo zadovoljna, ker nji nista nič tacega povedala. Alenka pa se je ugriznila v žnabelj, ne vem ali v spodnjega ali v zgornjega, skoraj gotovo pa v zgornjega, ker manjkalo ji je zgorej dveh zob; bolj po domače bi se to reklo, da je bila škerba. —

„Fuč, na zid rog!“ zavpije eden plesavcov in mu poda kozarec, ko je odgodel Fuč.

„Že velja,“ mu odverne godec in sprazni, kot bi mignil, kozarec do dna.

„Kaj boš kaj zinil?“ ga popraša uni.

„Poslušajte,“ kliče Fuč, „poslušajte vi možje in vi fantje, ki boste enkrat možje, in vé dekleta, ki ne boste nikdar možje, poslušajte!“

Pa poslušanja je bil konec, kot vselej koj po prvih besedah, ki jih je izustil. Na glas so se smejali vsi, in eden pred drugim mu podajali polne kozarce. Pa cela armada kozarcev ga ni mogla prestrašiti. Godci so bili in bodo prvi junaki v takih bitvah.

Marjeta je stala zraven brodnikov, in pazljivo gledala Fuča. Smehu se sicer ni bila mogla zderžati, pa ga je vendar kmalu premagala, in ko mu je vse napijalo in vriskalo, se oberne k Lovretu in ga praša:

„Kaj pa vendar ti misliš o Fuču, in o tem, kar ljudje pravijo o njem? Danes bi vse v smeh podelal, včasih pa je resen, da bi se zlomil.“

„Kar se ti le ljubi,“ odgovori Lovrè, že skoraj vinjen, in skoči tudi s svojim kozarcom k Fuču.

„Da bi kaj znal!“ mermrá mlajši brodnik med zobmi, „jaz bi hotel, da bi znal coprati tako kakor lagati. Gotovo bi bil za boljšo rabo.“

Oba molčita in sledita vsak svojim mislim.

„Oče me bodo iskali“ reče Marjeta Lovretu, ko se je vernil od Fuča, „obljubila sem jim, da ne bom plesala, in ti si me premotil.“

„Oče, kje so oče?“ poprime hitro Lovrè.

„V hiši imajo tovaršijo,“ odverne Marjeta. „Lej, že se mrači, kako dolgo sem se zamudila!“

„Samo en ples še,“ poprosi Lovrè, pa urnih nog zbeži Marjeta k očetu.

„Kako si pa rudeča, da vse iz tebe gori,“ reče župan, ko Marjeta v hišo pride, s precej dobrovoljnim glasom. Stavim, da si se kaj zasukala?“

Marjeta si da, kar je le mogoče, opraviti z usejanjem, in molči sramožljivo.

„To pa vendar rečem,“ seže Racar, Francetov boter, županu v besedo, „če je bil France na podu, ali pa če bi bil tukaj — per moj — jaz sem se kar spozabil,“ se popravi hitro, ko ga župan pogleda, še hujše pa Matevževец s komolcom rine. „Boter, vi ste me malo preveč sunili, ali ne?“ Vsi se na glas zasmejajo, le Marjeta ne vé, kaj vse to pomeni. Pa možjé zavozijo kmalu na drugo poljé, in Marjeta jih posluša večidel molčé. Le Francetov boter je danes neznan zgovoren ž njo, bolj kot drugi vsi, in jo marsikdaj s kakim prav umnim vprašanjem pripravi na smeh.

Pa večer se je približal. Kerčmar je prižgal po mizah bele sveče, ker lešerba se tudi na kmetih za kerčmo ne spodobi, in položil na svetilnike naj lepše utrinjače, ki jih je navadno o posebnih praznicah svojim gostom pokazoval. Svetili so se res kot sreberni, deržaji so bili prav lepo skrivljeni; edina škoda pri njih je bila le ta, da razun enega ni bil nobeden popolnoma cel, akoravno ni bil nobeden hudo poškodovan; ta sam je pričal za une, in kazal, kaj so imeli nekda in kaj jim manjka zdaj. Tega celega toraj je položil danes Kokolj na županovo mizo.

Tudi na podu ni bilo veselje končano z dnevom. Rajanje in plesanje se je unemalo vedno bolj, in ko je ura bila polnoči, so še peli in rajali.

Le brodnika nista imela ostanka na podu, ko je odšla Marjeta. Veliko hujše kakor kdaj, je bilo Lovretu pri sercu, odkar je zopet govoril ž njo. Šel je s poda koj za njo, in kmalu se napoti tudi Jernej naravnost domú. Pred hišo se vleže v travo in gleda žalosten v derečo Savo.

Pozno v večer pride Lovrè. Bog vé, kje je bil hodil ta čas.

„Jernej, daj mi dober svet, meni gre za zdravo pamet, življenje dam za dober svèt,“ kliče v svojem obupu in hiti memo njega v hišo.

„Da ga najdem!“ mermrá zamišljen mlajši.

(Dalje prihodnjič.)

Sv. Juraj i devet sinov mati.

(Isterska narodna pesem; zapisal J. Volčič.)

Kad je došel sveti Jur na konju,
Zelena se j' gora veselila
I vas svet se je uzradovao.
Jena majka devet ima sini,
Svih je devet preslicom shranila,
Preslicom i ljudskom kudelicom;
Svih je devet v artižane¹⁾ dala;
Svih je devet majka uženila.
Još ni bilo u pol leta dana,
Da njoj rekla nevesta najmlaja:
„Ti si, majko, gerda i nesnažna!
Daj, ti projdi va tu černu goru,
Da te zjidu ondi merkli vuci,
Al ubiju veliki hajduci.“ —
Prošla majka va tu černu goru.
Va njej bila devet godin dana,
Ni vidila vuka ni hajduka,
K njoj da dojde sveti Jur na konju,
Lépu konju, zelenu tataru,
I govori devet sinov majki:
„Da ča studa po gorici šečeš?
Ali šečeš al po gori plačeš?“ —
Al' se majka jako naplakala,
Da je ona slabo dočekala.
Al govori sveti Jur na konju:
„Ne žali se devet sinov majko!
Ča je bilo devet sinov tvojih,
Sad je devet kamenovih stupi;
Kameni se stupi²⁾ z njih storili;
Ča je bilo devet nevest tvojih,

Sada ti je devet šarih zmiji.³⁾
Kuče su ti dole popadale,
Kupina ti mirine zaresla,⁴⁾
Okna su beršlanom opletena.“ —
Ali se je majka naplakala,
Da je ona slabo pričekala,
Da ki će ju smerti dohraniti,
I u žegan božji⁵⁾ pokopati?
Al govori sveti Jur na konju:
„Nežali se devet sinov majko!
Ovdeka sam ti od Boga poslan.
Da komu biš, majko, oprostila,
Ko bi ti se nazad sprobudio,
Na kerstjansku spodobu stvorio?“ —
Al govori devet sinov majka:
„Starji Ive s starejom nevestom;
Da bi ona naj raje voljila.“ —
Prošal Juraj kroz tu černu goru,
Ulomil je od leta mladicu,
Prošal s tužnom majkom devet sinov,
Trikrat šviknu sinka starejega,
A četerkrat stareju nevestu,
Oba su se nazad sprebudili!
Uzeli su svoju staru majku;
Oni su jo smerti dohranili,
I u žegan božji zakopali,
Sveto nebo da su zadobili
Svoje duše da su si spasili
Ali svoje stare mile majke.

Svinjar.

(Andersen.)

Bil je nekđaj zelò reven kraljič. Imel je silo majhno deželico; pa tolika je bila vendar le, da bi se bil na-njo lahko oženil. Oženiti se je pa mislil, naj bo potem uže, kar hoče.

Ni bilo ravno lepó, da je koračil na ravnost k cesarjevi hčeri in rekel: „ali me češ?“ Pa vendar je šel, ker je njegovo ime slulo

¹⁾ Artižan — rokodelec; ²⁾ stup — štatua; ³⁾ zmija — gad; ⁴⁾ zaresla — zarasla;
⁵⁾ žegan božji — pokopališče.

na široko po deželi. Sto in sto kraljevih deklic bi mu bilo odgovorilo: „kaj bi te ne!“ Kako pa je djala cesarjeva?

No saj bomo kmalo vidili.

Na grobu kraljičevega očeta je rasel rožni germ. Tak je bil, da malo tacih na svetu. Cvel je vsacih pet let, in imel je vselej eno samo rožo; ampak to je bila roža to! Vonjala je, kakor vse dišave; in kdor je poduhal jo, naglo je pozabil žalosti in skerbí. Tudi je imel tiča slavca, ki je tako prepeval, kakor bi mu bile pesmi vsega sveta v gerlu. Poslušalo ga je malo in veliko. Rožo in slavca je hotel dati cesaričini; zato ju dene v sreberno skrinjico, zapre in pošlje.

Cesar je velel posodo nesti pred sabo tje, kjer je bila njegova hči. Ravno je miši lovila, pa njene tovaršice ž njo. Ko je vidila sreberno posodo, precej z dlanjo ob dlan udari, in reče: „da bi vsaj bila kakošna muca notri!“ — Ali kaj se prikaže? Germ, pa roža na germu.

„Vendar je kaj lepo narejena, da malo tacega!“ pravijo vse ženske.

„Kaj bo samo lepo! Krasno je krasno; ljubko je, pravi cesar. Njegova hči jo potiplje, in skoraj bi se bila jokala.

„Pé, očka! saj ni narejena; to je zares roža!“

„Pé!“ rekó vse gospodičine, zarés je roža!“

Cesar velí: „poglejmo, kaj bo še: potem se jezimo!“ Prišel je na dan slavec, ki je tako zapel, da si nihče ni upal spregovoriti žale besedice.

„Ljubko poje, krasno poje,“ rekó vse gospodičine. Govorile so književno slovenščino, ker to cesarstvo je bilo na tistem otoci, kamor je bil uže nekđaj hud slovensk purist oženil se z ním ali mutastim dekletom. Némo tovaršico je vzel pa zató, ker ni hotel, da bi se njegovi prihodnji otroci od matere navadili slovenščino kaziti; on pa nikoli ni zinil besedice, ako ni bila prave domače korenike. Njegov zarod je rabil tedaj samo pravo, čisto književno špraho.

„Pa vendar ni zares tič!“ velí cesaričina.

„O zarés je, zarés; kaj pa?“ rekó tisti, ki so ga prinesli.

„Precej ga izpustite!“ reče ona; pa tudi je ukazala, da kraljič ne sme priti na úgledi, da ne mara zanj.

Kraljiču so bile pa te besede lanski sneg. Pomaže si obraz na černo in rujavo; potegne klobuk na oči; poterka in pravi: „cesar, dober dan Bog daj! Ali je v gradu kaj službe za-me?“

„Služba je!“ odgovori cesar; „ali mnogo jih je, ki bi jo radi. Sam ne vem, kako bo! Pa vendar te ne bom pozabil, kedar bo čas. Pa — veš kaj? Treba mi je svinjarja. Dosti dosti svinj imam.“

Kraljič je bil tedaj cesarjev svinjar. Dali so mu pri svinjaku tesno luknjico, da je prebival. Ves dan je sedel in delal. Ko pride mrak, uže je bil naredil piskric, ki je imel zgoraj po robu same kreguljce; vse kreguljce do kreguljca. Kedar je lonec bil pristavljen, pa so kreguljci žvenketali in peli tisto pesem:

„Stara baba rom pom pom,

Če te nisem, pa te bom!“

Pa še nekaj bomo povedali še, kar je bilo stokrat več vredno. Pisker namreč je imel tako lastnost in moč v sebi, da je bilo samo treba perst vanj potakniti, in precej se je vedilo za vsako ognjišče po vsem mestu, kaj se kje dobrega kuha. To je bilo vse kaj družega, kakor pa roža in slavec!

Prišla je cesaričina in vse tovaršice njene. Ko začuje pesem, precej se vstavi jako vesela, ker je tudi ona znala: „stara baba rom pom pom.“ Ni se bila navadila družega, kakor to; ali še to je brenkala samo z enim perstom.

„Lejte si no,“ reče; „saj to jaz tudi znam! Ta svinjar je gotovo umen človek. Pojdi, in vprašaj ga, koliko hoče imeti za orgljice.“

Ena izmed tovaršic je morala iti; pa obula je še popred leséne coklje.

„Koliko pa češ ti za lonec?“ vpraša svinjarja.

„Desetkrat naj me poljubi cesaričina, pa bo,“ reče on.

„Bog ne daj!“ pravi gospodičina.

„Za menj pa ne dam,“ odgovori uni.

„No, kaj pa je rekel?“ vpraša cesarjeva hči.

„Ne povém,“ odgovori dekle.

„Pa mi vsaj na uho povedi!“

„Poreden je!“ pravi cesaričina, pa gre. — Ali komaj stori pet stopinj, uže se oglasijo kreguljci.

„Stara baba rom pom pom,

Če te nisem, pa te bom!“

„Ti!“ pravi hči, „vprašaj ga vprašaj, morda je zadovoljin, da ga moje tovaršice desetkrat poljubijo.“

„Kaj pa da!“ veli svinjar; „cesaričina mora sama; ali pa ne bo dobila piskrica.“

„Kakó je vendar siten!“ reče na to cesarjeva hči. —

„Pa boste pred mano stale, da ne bo nihče vidil.“

„Tovaršice stopijo pred-njo, razširijo krila, in cesarjeva hči desetkrat poljubi svinjarja, pa dobi lonec.“

To je bilo veselje v gradu to! Čez dan je pisker prepeval, zvečer je pa bil pristavljen. Tacega ognjišča, da bi se ne bilo vedilo, kaj se kuha na njem, ni imelo vse mesto, bodi si pri velicem županu Jernejčetu, ali pa za zidom pri Jožku, ki se mu pravi Gromič.

„Zdaj pa vemo, kdo bo jedel ocverte žabe; zdaj vemo, kdo bo imel polže in pečeno svinjsko repáso. Kako je vendar to krasno!“

„Vele krasno!“ pravi cesarjeve hčere spletičina, ki je dekletu zjutraj narejala prečo in čedila nohte z majhno ščetico, zvečer pa razpletala jo.

„Ali tiho bodite, veste! zakaj to ni tako; jaz sem našega cesarja hči.“

„Kaj pa da; saj bomo,“ odgovoré.

Svinjar, hočem reči, kraljič — pa saj niso vedili, kaj je; vse je menilo, da je res kak svinjar — ni nehal, da je zopet naredil kaj novega. Zdelal je klepetec, ki mu velé sraka, po nekterih krajih pa tudi skeržat. Veliki teden otroci ž njim tekajo okoli cerkve; pravijo da Boga strašijo; saj veste, kako je to. Pa kedar se je ta sraka vertila, berž je naredila vse poljke in poskočnice, kolikor jih je bilo na zemlji od stvarjenja do današnjega dneva. Za nameček je znala tudi tisto pesem, ki sem jo slišal pri sv. Gregorji:

„Prišla sta-a Krajnca dva
Prinesla sta-a koša polna oba.“

„To je pa še lepše,“ pravi cesarjeva hči, ko mimo ide. „Vendar tacih godcev še nisem slišala, kar živim. Pojdi in vprašaj ga, koliko hoče za to reč. Poljubila ga pa več ne bom.“

„Pravi, da ga mora cesaričina stokrat poljubiti!“ pripoveduje tovaršica, ki je bila šla vprašat.

„Menda mu gre ob pamet,“ odgovori cesarjeva hči, ter ide. Ali komaj se premakne, pa uže obstoji, in reče: bistrim glavam je treba, da se pomaga. Jaz sem našega cesarja hči. Povedi mu, da od mene toliko dobi, kolikor zadnjič; kar bo premalo, pa naj mu dadé moje gospodičine.“

„Oh, mé pa tako nerade,“ pravijo gospodičine.

„Kaj bi to govoril prazne besede! Če ga jaz poljubim, zakaj bi ga pa vé ne? Premislite, jaz vam dajam hrano in plačilo.“

Ni bilo drugače; morala je zopet ena iti k njemu.

Svinjar je djal: „stokrat me bo, pa druga ne, kakor samoedina cesarjeva; ali bova pa vsak ob svojem!“

Hči pravi: „stopite pred me!“

Vse stopijo; ona pa začne plačavati svinjarja.

„Kaj pa je to pred svinjakom?“ vpraša cesar, ki je gledal skoz okno. Oči pomencá, ter dene očali, da so mu jezdile na nosu. — „Dekleta imajo dírendaj. Uže vidim, prej ne bo mirú, da grem sam pogledat.“ To reče, in potegne šolne čez peto. Ali ti šolni pa niso bili nič družega, kakor pokrevljani čevlji.

Da te turška matika, kako je hitro šel!

Ko je bil na borjači, jame iti po samih perstih.

Dekleta ga pa niso čutile, ker so štele, da bi kaj preveč ne dobil svinjar, ali pa cesaričina premalo ne dala. Vzdigne se na palce in reče: „kaj pa uže spet?“ Ko vidi, kaj delajo, prime čevelj, ter ohladí ž njim, koger more. Svinjar pa je bil naštel ravno šest in osemdeset.

Cesar velí: „poberite se, da vas vidil ne bom!“ Zakaj prebito je bil hud.

Hčer in svinjarja zapodí iz dežele.

Revica je pod milim nebom stala pa jokala; svinjar se je kregal, in pa dež je šel.

„Oh sirota uboga, kako se mi godi!“ vzdihuje cesaričina. „Ko bi bila vzela vsaj kraljiča, ki me je snubil!“

Svinjar pa ide za germ, obriše lica, potem se preobleče in stopi na ravnost pred ubogo cesaričino. Tako je bil lep, da se mu je priklonila.

„Veš kaj?“ reče svinjar, „zdaj pa tudi več ne maram za-te. Kraljiča nisi hotla, rože in slavca tudi ne; svinjarja pa si, Bog vé, kolikrat poljubila za take reči, ki niso bile nič vredne. Na, to ti bodi!“

Potem se verne v svoje kraljestvo, pa vrata za sabo zapre cesarjevi hčeri ravno pred nosom. Reva je zunaj ostala in pela:

„Stara baba rom pom pom;

Če še nisem, kmalo bom!“

Te povesti ali pravljice — kakor kdo raje govori — nisem jaz naredil iz domače glave; ampak prestavil sem jo, da bi koristen zgled imele vé preljube naše dekleta, akoravno morda niste še celó županovega, nikor uže cesarskega rodú. Glejte, kako se boste obnašale, da se vam ne bo smejal v Teržiči Kurnik. Saj menda veste, da porednež rad pesmi sklada od tistih, ki vlečejo ploh. Na svetu je uže taka, da malokdaj moža dobí, ali pa če ga dobí, da presneto dostikrat udarijo vrata vsako tisto, koja si je preveč izbirala, skrivaj pa kavkljala.

Čokolata.

(Konec.)

Kakao je, kakor smo že omenili,*) sad tropiške Amerike; toda okraj njegove razširjenosti se ne da natančno določiti. Začetki njegove prve obdelave so skriti v tamni starodavnosti; po vsi pravici pa se stavijo v dežele, v katerih so pervikrat jeli tale sad uživati, to je v dežele srednje Amerike. Pa obdelava je kmalu prekoračila svoje prvotne meje, posebno po dohodu Evropejcev v Ameriko. Pred vsemi drugimi so bili Španjolci, ki so jo kmalu razširili po vseh ostalih deželah sredoameriških. Že v začetku 17. veka se je kakao pridelovalo v Venecueli, kjer tega sadú niso poznali pred evropejskimi naselniki. Odtod se je širila obdelava po malih in po velikih otokih zapadne Indije, posebno po velikem otoku s. Domingo. Tako pomnožena raba čokolade, posebno v Evropi, je čedalje bolj raztegovala meje prvotne obdelave. V Gujani, kjer je brez dvombe rastele že popred v divjem stanu, je našlo theobroma kakao rodovitno zemljo ob mlakužnih bregovih velike reke Amazonske in po braziljskem primorju. Sedaj sega proti jugu do mesta Rio Janeiro, kjer je vidil

*) Glej št. 3 t. 1.

žl. Bibra krasno plantažo v ondotnem botaniškem vertu. Čudno je res, da so brez uspeha ostale vse poskušnje s kakaonikom v drugih delih svetá, p. španjolske na otokih filipinskih v iztočnej Azii in na otokih kanarskih, holandske na otoku Java v indijskem morju, portugiske po iztočnih bregovih afriških. Sedaj so še viditi zanemarjeni kakaoniki okrog mesta Angole, Mozambique, po dolini reke Konce itd. (Peterm. geogr. Mittheil. 1858.) Le otoka Bourbon in Maurici, kamor so ga nasadili Francozi, ga pošiljata nekaj malega na prodaj. Kakor se je razširjala obdelava tega sadú še le po Evropejcih, tako se je razširjalo po njih tudi uživanje pijače čokolade. Njeni razširjavci, Španjolci, so se prvi seznanili z njo. Španjolski zgodovinarji nam vedó povedati, da je bila čokolata ob času pribojevanja mehikanskega carstva stara pijača mehikanskih Aztekov. Največ so je popili mehikanski kralji in velikaši; pa tudi prosto ljudstvo jo je čislalo. Da je bila tam čokolata sploh znana, spričuje med drugim tudi to, da so kakaove jedra, katerih so za svojo potrebo v deželi premalo pridelovali, pogosto zamenjevali za druge deželске pridelke. Toliko so čislali kakaove jedra, kakor pravi Humboldt, (Essai politique du royaume etc. Paris 1811) da so jim služile po celi deželi kakti novci (monnaie); kupovali so ž njimi po štacunah, na terjih in drugot. Še sedaj (1800—2) jim služi kakao kot drobiž; en kovan sous je toliko vreden, kakor šest jeder. Rabile so se pa v ta namen neki samo slabejše jedra. Res čudno, če pomislimo, da se jedra kmalu pokazé in zgubé skoro celo svojo vrednost. — V zgodbah Kortesovih se bere, kako naglo se je prikupila čokolata Španjolcom. Kortesov junóš govóri med drugim: popij čašico čokolade in cel dan boš lahko potoval po teh vročih deželah, pa se vendar ne upehaš. Močno te hladi, ker je ta pijača že sama po sebi hladna. Jezuit pater Akosta piše leta 1589, da Španjolci neizmerno čislajo pijačo čokolato; pa lahko se je gnusi človeku, ki jo pervikrat vidi motno in polno pen po verhu, podobnih drozgi, ki se nabira verh raznih tekočin. Na zadnje še pristavlja, da je ta pijača mehikanska razvada, kakoršna je Koka pri Peruancih. Ravno za tega delj jo zaničuje Lah Girolamo Benconi v svojej „Historia del mondo nuovo 1572“ in pravi, da je ta pijača bolj za svinjé, ne pa za ljudi.

V Evropo je prišla l. 1520; pili so jo obnam v Španii le kralji in drugi velikaši; pa kmalu se je vkoreninila med vsim narodom pirenejskega polotoka, kjer kraljuje še dan današnji kot družinska pijača. Iz Španije se je razširila kmalu po Laškem; prikupila se je Lahonom, še preden jim je bila znana kava in čaj, in še dan današnji jo čislajo bolj kot kavo in čaj. Po drugih deželah, kamor se je tudi razširila, ni dosegla tolike važnosti, kakor na pirenejskem in apeninskem polotoku.

Kakao se nikdar na drobno ne prodá v prvotnej podobi. Jedra suhe, kerhke, temnorujave, grenkljatega pa aromatičnega okusa, pokupijo trgovci od pridelavcov ter zakladajo ž njimi tako imenovane

čokolatne tovarne. Tukaj se različno pripravljajo, le to je vsem pripravam enako, da se jedra nekaj osmodé, kakor se to godí z jedri kavinimi. Potem se zdrobé v toplem movžarju in se zmeljejo med toplimi valjarčki, da postane iz njih tega testó, kteremu se primesi nekaj sladkora, jakla (*amylum*), tudi nekaj moke in raznih kramenij, posebno vanile, klinčikov itd. Iz te zmesi tlačijo razne oblike, posebno štirivoglate plošice, ki gredó potem kot čokolatne plošice na prodaj. Manj čiste so one plošice, ki se delajo iz neoluščenih jeder. Ni treba omenjati, da se jim primesuje po nepoštenih tovarnikih pogosto celo prepovedanih in zdravju škodljivih reči; zató pritiskujejo tovarnice, ki so na glasu, na plošice svoje znaminja; po teh naj se vsakdo pri kupilu ravna.

Plošice se uživajo ali že brez dalje priprave, ali pa se zdrobljene varijo na vodi ali na mleku. Gosta, rujava in penasta pijača se navadno še s cukrom posladí. Ta način, si pripravljati čokolato, so prejeli Španjolci naravnost od Mehikancov. Že Mehikanci so jedra smodili, mleli ter primesovali togomu testu posebno moke koruzne, vanile in neke druge kramenije, ktero so *mexaxochitl* imenovali. Sladili so jo s sterdjo ali pa s cukrom, kterega so si napravljali iz stebel koruznih. Tudi plošice so dobro poznali in še zdaj so večidel v navadi njih nastroji za pripravljanje in mletje čokolade (*Humboldt Essai politique* itd.). Pater Gili pa terdi, da so Mehikanci čokolato le z merzlo vodó pripravljali. Po tem takem bi se leže razumele besede Kortesojeva junóša, kteri pravi, da je čokolata sama po sebi hladna pijača.

Na zadnje naj še omenim neke posebne braziljanske čokolade, ktere se pod imenom „Guarano“ mnogo povžije v Braziliji. Jedra za to pijačo daje rastljina, *Paulinia sorbilis* imenovana. Na lanskej razstavi kolonialnih pridelkov v Parizu so se kazale oljnate jedra „*Mangifera Gabonensis*,“ kterih rabi neko ameriško ljudstvo v francózkej Gaboni za pijačo, čokolati podobno. (*L' Illustr. Paris 1858*) Tudi v Afriki se napravlja po besedah nemškega popotnika Bartha, (*Barths Reisen in Centralafrika 1858*) enaka pijača iz sadú Parkije, ktera je posebno v Sudanu navadna. O nameskih čokolade, kave in čaja pa o drugi priložnosti.

Glasnik literarni.

* Od dneva do dneva se lepše razcveta česka literatura. Ne mine skorej tedna, da bi ne prinesli česki časopisi oznanila o kakem imenitnišem novem delu v vezani ali nevezani besedi. „Vsak za sé, in vsi za vse,“ to je geslo njih nevtrudljive delavnosti na polju domače literature. Kolikor mu je mogoče, se trudi vsak za se v svojem okraju, kedar je pa treba, se združijo vse moči, da se pospeši blagor narodni. Slavno bo pričevalo o lepi uzajemnosti českil pisateljev tudi obširno delo, ki bo mesca velicega travna

jelo izhajati pod naslovom „Slovník naučný“ (konversacijsni slovar). Blizo 100 mož iz vseh stanov se je združilo in vsak izmed njih je prevzel v izdelavo tiste reči, ki spadajo v krog njegovih naukov in znanosti. Vrednik bo temu imenitnemu delu slavni g. Dr. Ladisl. Rieger. Prišlo bo na svitlo v 6 velicih delih, in vsak del v 10 ali 12 zvezkih, ki bodo vsako tretjo nedeljo (teden) prihajali na svitlo. Cena vsakemu zvezku bo le 36 kr. nov. dn. Upati je, da bo ta prevažna knjiga tudi med Slovenci našla več prejemnikov.

* Število českih časopisov se je zopet razmnožilo. 1. dan t. m. začne v Pragi izhajati nov list pod imenom „Jasoň.“ Prinašal bode: memoire, životopise, sestavke literarne, natoroznanske, zemljepisne in zgodovinske, pesme, romane, novele itd. Izhajal bo 1. 10. in 20. vsakega mesca po dveh tiskanih polah in veljal s poštnino vred 5 glđ. 25 kr. nov. dn. za celo leto. Vrednik in izdajatelj tega lista je g. J. E. Sojka.

* Kakor naznanja „Svetovid“ je prišla v Lipskem na svitlo serbska zgodovina v dveh delih pod naslovom „Essai historique sur les revolutions et l'indépendance de la Serbie depuis 1804 jusqu'a 1830.“ Čelo jej kinča podobšina kneza Miloša Obrenovića; pridjan je tudi zemljovid serbske kneževine. Knjiga veljá 5 glđ. 34 kr. a. v.

* „Glasn. dalmatinski“ naznanja, da bo v Zadru začel izhajati talijanski list „Rivista dalmata,“ kateri se bo pečal tudi z domačimi rečmi. Vrednik mu je dalmatinskotalijanski pesnik g. L. Fichert, znan po svoji pesmi *La madre Slava* (mati slovanska).

* Dr. Adam Raciborský, eden narimenitniših zdravnikov na Francozskem in predstojnik klinike na Pariških visokih šolah, ki je obogatil vedo že z mnogimi spisi v francozskem jeziku, je ravno dal v polskem jeziku na svitlo delo „O styczności medycyny z innymi naukami, sztukami pięknymi i literaturą.“ Posvečeno je delo profesorjem vseučilišča Jagelonskega v Krakovu.

Glasnik iz demačih in tujih krajev.

Iz Gorice mesca marca. — ♂ V letašnjem Glasniku str. 17—18 piše g. Črnčić iz Dunaja, da je našel na neki podobi v Kronbergu blizo Gorice cirilsk podpis. Kolikor je meni ta reč znana, moram poterđiti, da je vse res, kar pravi. Ne ve se v resnici, odkod in kakó je tjakaj prišla tista podoba; morebiti pa je ravno takó prišla iz Tersta ali Benetk, kakor „Ecce Homo“ z armenskim napisom, ki je, ako se še dobro spominim, v farovžu Podmeuške fare na Tominskem, in kakor mi nekteri za gotovo terđijo, se enake podobe nahajajo na več krajih v naših Tominskih gorah. Pod podobo je namreč, kolikor sem mogel razločiti, z armenskimi čerkami pisano: „aha ajrt Jesus“ to je „Ecce homo Jesus.“ Pravim, kolikor sem mogel razločiti; zakaj napis mi je nekdo prepisal, ki ga sam ni znal brati in še vedel ni, v katerem jeziku je pisan. Mogoče tedaj, da je kako čerko napčno prepisal. — Kakó je bila toraj podoba tjakaj zanesena, za gotovo povedati ne vem, ali misliti si je pa lahko, da so bile enake po-

dobe iz bližnjih mest od kakega starinoljubca nakupljene. Ravno kaj enacega bi jaz mislil tudi od zgorej imenovane podobe na Kronbergu s cirilskim napisom.

* Hudo vojsko je napovedalo nekoliko nemških literatov starim spominkom česke poezije; „Rokopisu kraljedvorskemu“ in „Sodu Libušinemu.“ Ne more tem mozem v glavo, da bi imel sirovi narod slovanski tako staro, tako krasno poezijo, kakor je nima vsak narod v Evropi. Pervi se je oglasil zoper starino kraljedvorskega rokopisa nemški „Tagesbothe aus Böhmen“ in glas, „rokopis je ponarejen,“ je šel od ust do ust, iz enega časopisa v drugega. Slavni možje, Palacky, Hatala, Staněk, Jireček itd. so se potegnili za starost tega rokopisa in na vse strani natančno dokazali, da je rokopis v resnici starina, ne pa, kakor bi hteli naši neprijatelji, fabrikat iz našega stoletja. Pa bilo jim je, kakor se zdi, bob v steno metati; te stranke niso znali preveriti. Kakor naznanja „Světozor“ je ustal zoper rokopis kraljedvorski nov bojevnik, ki še nikoli ni vidil rokopisa, zoper ktereга maha, kteremu ni znan ne česki jezik, ne česka zgodovina, namreč g. Max Büdinger. V novem mnihovskem časopisu Sibelovem „Historische Zeitschrift“ je mislil pod naslovom „Die Königinhofer Handschrift und ihre Schwestern“ na novo dokazati, da so v resnici ponarejeni ti krasni ostanki staročeske poezije. Med drugim pravi, da je rokopis kraljedvorski ponarejen iz Hajkove kronike, pa ne iz českega, ampak iz nemškega texta; „es weist das,“ pravi, „auf Benutzung der deutschen Uebersetzung durch den Fälscher, wenn nicht gar die Gedichte überhaupt zuerst deutsch geschrieben wurden itd. Že „Světozor“ mu je odgovoril, kakor mu gre; odgovorili mu bodo pa še drugi veljavni možjé.

* Sloveči pisatelj danski E. M. Thorsen, ki je lani na vladne stroške potoval po Českem, Polskem in Ogerskoslovenskem, bo nastopil letos — kakor naznanja „priatelj školy a lit.“ — cesto do Korotana, do Horvaškega, Bolgarskega, na černo goro itd. Še le potem, ko bo dokončal ta pot, bo začel prednašati na vseučilišču Kodanjskem o literaturi slovanskej. Ta danski pesnik in filolog se ven in ven peča s slovansko literaturo: on prestavlja v danščino razne pesniške dela česke, polske in ruske, on je spisal pregled slovanske literature itd. in se trudi sploh, da bi Dance soznanil z rodom slovanskim.

* Bakrorezar v Rimu, Peter Mančun Dobrovčan, je začel v baker rezati starinsko sliko sv. Petra in Pavla s slavenskim podpisom, ki jo je našel g. Kukuljević v Vatikanu.

* Grof Stařinski je bil lani ali predlanskim razpisal ceno 2000 polskih zlatov za najboljšo veselo igro v polskem jeziku. Izmed poslanih iger je bila letos za najboljšo spoznana v verzih pisana vesela igra v dveh djanjih „Konkurent i muž.“ Zložil jo je Jož. Kořenovskij. Ker je pa mesto svojega lastnega imena bil podpisal „Azet,“ se mu cena ni mogla prisoditi. G. Kořenovski je ves denar, kar ga bo vergla prodaja rokopisa in pa kazališčna predstavljanja, določil kot

darilo za novo veselo igro, ob enem pa je položil še 2000 poljskih zlatov kot darilo za najboljšo dramo zgodovinsko. Rokopisi se imajo poslati do 1. marca 1860.

* G. Lj. Vukotinović oznanja v Novicah, da bo vredil svoj almanah po imenu „Leptir“ tudi za prihodnje leto in vabi vse slovenske pesnike, da bi mu prišli s svojimi izdelki v slovenskem narečju na pomoč.

* Odbor za slovanski bal na Dunaju je napravil 7. marca v lepo okinčani izbani pri rimskem cesarju „slovansko besedo“ ali mali slovanski bal. Okoli 150 oseb se je bilo sošlo, med njimi jih je prišlo tudi nekoliko v narodni obleki.

Besednik.

✓ **Bajeslovne čertice.** (Zapisal J. Vijanski). I. Če mati v prvih šestih tednih po porodu ne čuva svojega deteta in ga samega pusti, pride divja žena, zmenja otroka, ga zaduši ali pa ga odnese. Divja žena je majhna, z veliko glavó, dolgimi črnimi lasmi in velikimi persi, ima kratke noge in stanuje v gorah po pečinah. „Divjo ženo“ poznajo tudi Moravci. Pri njih se imenuje „divoženska.“

II. Kedar babica dete h kerstu nese in pred črez prag v cerkvo stopi, kot mašnik pridejo, postane iz otroka Móra, ki potle malim in velikim na persi leč hodi in jih zizá. Zato si mažejo nekteri persi z različnimi rečmi, ali pa obljubijo „Móri“ kak dar. Kdor drugi dan prvi v hišo pride in ne kramlja, ta je pravi in temu dajo dar. Tudi pri Čehih se ta vera nahaja in oni pravijo:

„Múro, múro, muroucí,
Ty jsi z pekla horoucí;
Přijdi ráno k nám,
Ja ti něco dam.“

Listnica. G. L. M. in drugim: Radi bomo vverstili „Zornici“ tudi nekaj pesem ali drugih drobtín v horvaškem narečju. Ponižno prosimo, da nam pritekó na pomoč častiti gg. horvaški pesniki. — G. M. R. Hvala. Sv. A. v Zornici; ostalo v Glasniku. Prosimo, večkrat kaj; — g. F. Z. Po naših mislih rajnemu g. V. ni treba zagovora; vsaj ga spoštujejo vsi pravi rodoljubi; — g. J. B. Šaljvka se nam zdi premalo pikantna; pesmici bi bilo želeti več pesniške lepote v besedi; prav lepa bi bila potem; g. F. V. Za natis se nam ne zdi; — g. J. D. v G. Mislimo še nekoliko počakati. Je naša dolžnost; — g. G. K. Vse v Zornici in v Glasniku; — g. J. L. Narodne reči bomo s časom porabili; pesniške poskušnje, če ravno hvale vredne, še niso za natis; — g. S. R. Bo natisnjena; — g. A. P. Ceno omenjenih knjig v prihodnji listnici; — g. F. G. Pesem je priča žive domšljije, pa je semtertje premalo jasna; — g. K. Z. Dans je zmanjkalo prostora. Še le 6.; g. J. Č. V kratkem. Mesca maja bi radi dali Zornico v natis; — g. „Ževeste“ v G. Mislili smo Vam iz Vaših dopisov in spisov, ki ste nam jih pošiljali pod raznimi lažnjivimi imeni, postaviti v „listnici“ spomenik, ki se spodobi kletnim ustom; pa saj Vas že poznajo Slovenci iz nekega drugega časopisa; tudi škoda bi bilo prostora. Prihodnjič Vaše pravo ime s potrebnim komentarjem, če ne bote skerbneje berzdali svoje nature. Toliko v porazumljenje; — gg. D. T., M. V., F. E. in V. J. Hvala; M. P. S časom bomo porabili drobtinco. — Ker nam je zmanjkalo dans prostora, smo morali „mithol. drobtine“ in „še nekaj o Mikl. beril.“ odložiti do prihodnjega lista.

Natisnil Janez Leon v Celovcu.